
Миодраг Матицки

СРБИМА СВИМА И СВУДА

Приликом посете часника Вукове задужбине Његовој Светости патријарху Иринеју, патријарх нам је свесрдно захвалио на дару који смо му уручили, на двадесет и трећем годишту *Данице* Вукове задужбине за 2016. годину, посвећеном Косову и Метохији. Запитао нас је чему ће бити посвећено следеће годиште за 2017. годину. Спремно смо му одговорили: „Србима свима и свуда!“ и, додали смо, тридестогодишњици рада Вукове задужбине, основане 1987. године. Тада сам схватио да, уместо предговора са новогодишњим честиткама, у *Даници* за 2017. годину треба да се читаоцима обратимо молитвеним речима упућеним Србима свима и свуда, нашим претплатницима и огранцима Вукове задужбине у матици, заграничју и расејању, укључујући и тек основани огранак Вукове задужбине у Перту (Аустралија). Док смо одлазили од Патријарха, сустизала су ме следећа молитвена прижељкивања:

— Молићемо се да већ једном престане горка судбина сеоба српског народа, да престану плиме и осеке сеоба, јер обе су подједнако болне и на горе мењају људе.

- Да Бог да, да наш народ не заборави оне који су због невоља отишли за хлебом, да и за све њих одломимо по комад чеснице, да их увек сачекујемо раширених руку. А они, пак, да не забораве Србију, родну кућу, реке и потоке које су газили, цркве и манастире у којима се молимо увек и за њих у расејању, и за оне у заграничју који вазда траже своје место у суживоту са другима, али с правом остају окренути матици својој.
 - Да Бог да, да и сви они који живе са нама осете да је Србија њихов дом, да Србију морамо заједнички градити и развијати да омили свакоме, да је прихвате у свету као равноправну државу, како наши пријатељи, тако и они који су брзоплето спремни да у њу упру прстом, да је већ једном, ако је не воле, прихвате с поштовањем достојним поштовања које народи треба да указују другим народима.
 - Да Бог да смирење и народима који, данас, крећу у болне сеобе. Свет мало хоће да зна колико њихове патње подсећају српски народ на последње сеобе које је доживео крајем 20. века, на све оно што нам се и данас чини како би у нама утихнуле наде на повратак.
 - Да Бог да, да се више не ките тенкови цвећем, нити каменују избеглице које беже да спасу главу, свесне да им повратка неће бити. Тима је тешко говорити о братској љубави међу људима, да на бачени камен треба одговорити хлебом.
 - Да Бог да, да без мржње на туђе писмо узнегујемо своје, да схватимо да се српска ћирилица бистрила вековима, да је постала огледало српске душе, да се писма и језика ниједан народ несме олако одрицати, поготову не српски народ.
-

- Да бог да, да се роје знаменовања која се вековима преносе са старих на унуке, како би их сачувала и на овоме и на ономе свету. Знаменовања су сигуран знак трајања српских породица. И да Бог да, да се не избришу имена српских села и градова, река, шума и забрана. Та имена нас упућују на предање, на мукотрпну историју која сведочи како су ти простори сачувани за потомке. Да Бог да, да никад од нас нико не отме ниједну стопу земље коју су наши преци крвљу натопили бранећи је.
- Да Бог да, да се у Србији договара о томе шта ваља чинити за њен напредак без превелике страсти за влашћу, да научимо да чујемо и другог, а не само себе. Само тако можемо изићи из тешких времена која никако да промину, да дођемо до искрене наде.
- Да Бог да, да почнемо да живимо животом који обећава боље дане, макар ишли споро, корак по корак, да нам бебе постану најважније до краја



Посета патријарху Иринеју

живота. Јер у очима беба огледа се божанско небо, њихов плач убедљивији је од свих пророка, а њихов осмех снажнији је од благослова.

— Да Бог да, да српске светиње и у наредним вековима остану места наше духовне обнове, вере и наде.

Миодраг Матицки



Представљање *Данице* посвећене Косову и Метохији на Коларцу
2016. године